

La Safor

La meua ciutat, el meu món

Massa temps el silenci, com una llosa pesant, ha omplert les nostres escoles. Les aules, els corredors o els patis, sense l'alegria dels xiquets i xiquetes, s'havien convertit en llocs destinats a la malenconia. Un món buit, com en aquelles novel·les d'anticipació, pareixia anunciar un futur ben fosc. En uns dies, com un miracle del final de l'estiu, han tornat els ocells al niu, a l'escola de sempre, on ha trobat els amics i mestres com la família dispersa i enyorada durant tants dies d'aïllament.

Si algú tenia dubtes sobre la importància de l'educació i de l'escola, possiblement ara haurà d'entonar himnes d'exaltació i lloança, com una litúrgia de públic agraïment a la missió més alta que la Humanitat té amb els nous vinguts al camí de la vida, és a dir, a les persones que comencen a fer els seus primers passos en el propi coneixement i en el del món que els acompanyarà sempre. En este context, prenen força les lamentacions dels pobles que han perdut l'escola per falta d'alumnes i que de forma dramàtica ho han viscut com l'anunci de la mort definitiva del lloc on havien fet la seua existència.

A la nostra ciutat tenim més d'un testimoni històric de la transcendència de tindre una escola, en el nostre cas de caràcter universitari. Gandia, en fundar-se el Col·legi i la Universitat, al segle XVI, va encetar una forma de ser diferent de la que li corresponia per ser una vila senyorial, és a dir, subjecta al poder i al control econòmic del duc. Disposava

ANEM A L'ESCOLA, COM SEMPRE

Enric Ferrer

«Saludem amb esperança els somriures, encara que siguem mig amagats per les mascaretes, de tots els xiquets i xiquetes que tornen a l'escola, on tornaran a sentir la companyia d'amics i mestres»

així d'una ensenyança de preparació als estudis superiors, com un batxillerat, i tot un ventall de càtedres universitàries on podien estudiar des de Teologia a Medicina, tot passant pel Dret Civil i Canònic. De forma indirecta, s'hi creaven nous negocis i treballs per a proveir l'estament universitari. També, com un benefici immediat, els oficials i escrivans del duc podien estudiar Dret sense eixir de la vila ducal i guanyar mèrits en els seus quefers. S'hi conformava un grup, evidentment minoritari, que ja no estava lligat ni a l'agricultura o al comerç. A poc a poc s'estenia la idea de tindre una escola per-

manent, com l'Aula de Gramàtica, a Oliva, una empresa que va assumir com un deure l'il·lustrat Gregori Maïans, amb tota la raó del món. La tradició universitària, trencada durant molt de temps, ha retornat amb noves forces a la nostra ciutat, com una de les seues característiques més preuades.

El passat ens ajuda a entendre millor el nostre present, el que de veritat ens interessa, i ens anima a treballar per un futur que done noves oportunitats de creixement humà i social. Ací entren, sense demanar permís, les demandes dels xiquets i xiquetes, del seu dret bàsic de no ser considerats

objectes de la propietat dels pares o de la societat, de la seua exigència, anterior a qualsevol contracte social, de ser reconeguda la seua condició de persones. Per això mateix acompanyar en el desvetllament del misteri de cada persona és la missió essencial de l'educació, tant per part dels pares com de tots els agents que hi intervenen.

Si la missió és gran, no hauriem de deixar de banda tot allò que pot destruir una educació humanista, basada en el respecte a la persona, i social, és a dir, oberta al pluralisme de la cultura. No és fàcil conjuntar la crítica de tantes propostes de

manipulació interessada, tan difoses en el món actual, amb una actitud de diàleg i de respecte als altres. Sense uns valors comuns, és a dir, sense un referent compartit per tots, encara que siga una ètica mínima, no s'hi podrà avançar en el camí del diàleg i arribar a destriar el gra de la palla dels munts d'informació sense contrastar i que volen exhibir-se, sense vergonya, com coneixement autèntic, que és sempre el fruit de l'esforç de molts i de la clarificació el temps.

De moment, en les circumstàncies que ens han portat al límit de la resistència, saludem amb esperança els somriures, encara que siguem mig amagats per les mascaretes, de tots els xiquets i xiquetes que tornen a l'escola, on també tornaran a sentir i viure la companyia dels amics i la presència animosa dels mestres, mentre s'obrin a la gran aventura de la vida, la seua, única, irrepètible.

Xiquets anant al col·legi Joan XXIII de Gandia.

ALEX OLTRA